

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๓๔

สุทัสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00034

๓๔...

พระบัวเหี่ยวแอบตั้งข้อสังเกตว่า บรรดาศิษยานุศิษย์ที่มาปรึกษาปัญหาธรรมะกับท่านพระครูนั้น ส่วนใหญ่มักเป็นคนจีน ข้างฝ่ายคนไทยกลับมีน้อย คนที่จะสนใจธรรมะและเมื่อมาวัดก็จะแบกปัญหาหนักอกมาให้ท่านพระครูช่วยแก้ หลังจากนั้นก็จะหายหน้าหายตาไป ต่อเมื่อต้องการให้ท่านช่วยอีกจึงจะมาให้เห็น ผิดกับคนจีนซึ่งจะมาอย่างสม่ำเสมอ ทั้งยังสนใจธรรมะและนำไปปฏิบัติอย่างจริงจัง จนสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง ท่านพระครูจึงชื่นชมคนจีนในแง่นี้ด้วย ในแง่อื่น ๆ ด้วย

เช้านี้อากาศปลอดโปร่งกว่าทุกวัน ทั้งยังปลอดคนอีกด้วย เพราะตาม “รายการ” ท่านพระครูต้องไปบรรยายธรรมที่กรุงเทพฯ แต่ทางผู้จัดเขาโทรเลขด่วนมาขอเลื่อน ท่านจึงไม่ต้องไปไหน

ฉันเช้าแล้วพระบัวเหี่ยวจึงถือโอกาสมาเรียนปรึกษาปัญหาธรรมะกับผู้เป็นอาจารย์ จะให้ท่านสอบอารมณ์ให้ด้วย “หลวงพ่อกับผมถูกถีนมิทธนิวรรณ์คุกคามอย่างหนักเลยครับ มันง่วงเหงาหาวนอนตลอดเวลา เดินจงกรมก็ง่วง ปฏิบัติตามวิธีขจัดความง่วง อย่างที่หลวงพ่อกเคยแนะนำก็ไม่หายง่วง ผมก็เลยต้องนอนเพราะคิดว่าคงจะหาย”

“แล้วหายไหมล่ะ” พระอุปัชฌาย์ถาม

“ไม่หายครับ แล้วก็นอนไม่หลับด้วย ง่วงเหมือนจะเป็นจะตาย แต่พอนอนกลับไม่หลับ ทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้นครับ”

“นั่นเป็นอาการของญาณนะบัวเหี่ยว ไม่ใช่ถีนมิทธนิวรรณ์แต่ประการใด”

“หมายความว่าอย่างไรครับ” ลูกศิษย์ไม่เข้าใจ

“หมายความว่าอาการที่เธอเล่ามานั้นเป็นอาการของผู้ที่เข้าถึง “นิพพิทาญาณ” ซึ่งเป็นญาณที่ ๘

“ฉันผมก็เดินมาได้ครึ่งทางแล้วซีครับ” พระบัวเหี่ยวพูดอย่างยินดี

“ถูกแล้ว แต่อย่าเพิ่งดีใจ มีคนได้ญานนี้ก่อนเธอมาหลายคนแล้ว ไม่ใช่เธอเป็นคนแรกที่ได้หอรกนะ คนที่ได้ร่ายล่าสุด ก็คือลูกชายของคหบดี ดูเหมือนจะเป็นคนที่ชื่อนายต้อม”

“งั้นก็แปลว่าผมไปซำกว่าลูกศิษย์หรือครับ”

“ก็คงยังงั้น แต่ซำของเธอนะ ภาษาฝรั่งเขาเรียกว่า “สโรว์บัทชัวร์” เข้าใจหรือเปล่า”

“ผมไม่เคยเรียนภาษาฝรั่งครับ หลวงพ่อได้โปรดอธิบายให้คนต่ำต้อย ด้อยปัญญาอย่างผมฟังหน่อยเถิดครับ”

“ถ่อมตัวเหลือเกินนะ วันนีวันอะไรหนอ พระบัวเหี่ยวถึงได้สงบเสงี่ยมเจียมตัวอย่างนี้” อาจารย์สัพพยอกคนเป็นศิษย์

“คงไม่ใช่วันพระแน่ครับ” คนเป็นศิษย์ตอบฉับพลัน

“รู้แล้ว แต่ฉันอยากรู้ว่าทำไมเธอถึงได้ถ่อมตัวมากมายนัก วันอื่นไม่เห็นเป็นอย่างนี้เลยนี่นา”

“ก็วันนี้ผมอยากได้วิชาอะไรครับ ส่วนวันอื่นไม่อยากจะ” พระบัวเหี่ยวถือโอกาส “ยวน”

“เธออยากได้วิชาอะไรล่ะ” พระอุปัชฌาย์ย้อนถาม

“วิชาจัดความง่วงที่เกิดจาก นิพพิทาญาณ นะครับ”

“เอาเถอะ จะบอกให้เอาบุญ” แล้วท่านจึงบอกวิธีปฏิบัติตนเมื่อเข้าถึงนิพพิทาญาณแก่พระบัวเหี่ยว แบบเดียวกับที่เคยบอกนายต้อม พระหนุ่มกล่าวคำขอบคุณแล้วถามอีกว่า

“แล้วที่หลวงพ่อบอกภาษาต่างประเทศเมื่อตะกี้เสียงโล ๆ ชัว ๆ นะครับ หมายความว่าอย่างไรครับ”

“หมายความว่าเธอเข้าถึงญานที่ ๘ ซำกว่านายต้อมก็จริง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะบรรลุญาน ๑๖ ที่หลังเขา ฉันมองหน้าเธอก็รู้ว่าหน้าอย่างเธอถึงจะไม่ฉลาดซำเท่าไร แต่ก็แน่ใจได้ว่าเธอจะต้องบรรลุโสดาปัตติผลเป็นอย่างต่ำ นี่พูดถึงเฉพาะชาตินี้เท่านั้นนะ” ท่านอธิบาย

“แล้วนายต้อมล่ะครับ ในเมื่อเขาได้ญาน ๘ ก่อนผม เขาก็น่าจะได้ญาน ๑๖ ก่อนผมด้วย ถูกไหมครับ”

“มันไม่เสมอไปหอรกบัวเหี่ยว ฆราวาสที่เข้ามาปฏิบัติมีสิทธิ์ได้ถึง ญาน ๘ ญาน ๙ หรือบางคนก็อาจถึง ญาน ๑๓ แต่พอเขากลับบ้านก็ถูกสิ่งแวดล้อมทางโลกดึงไป การปฏิบัติก็หยุดชะงักอยู่แค่นั้น อย่างกรณีของนายต้อม เขาอยากจะทำบวช แต่พ่อแม่ไม่ยอมให้บวช เมื่อ

กลับไปอยู่บ้านเขาก็ติดอยู่กับความสุขทางโลก จนลืมการปฏิบัติ เขาก็เลยติดอยู่แค่ญาณที่ ๘ นั้นแหละ”

“แต่ถ้าเขาบวช เขาก็จะก้าวหน้าในการปฏิบัติใช่ไหมครับ” ถ้ามออกไปแล้วจึงรู้ว่า “ถามโง่ ๆ” รู้ช้อย่างนี้เสมอ

“มันก็คงจะเป็นอย่างนั้น เพราะบรรยากาศในวัดมันเอื้อต่อการปฏิบัติมากกว่าที่บ้าน อีกประการหนึ่งการประพฤติพรหมจรรย์ก็ช่วยให้การปฏิบัติดำเนินไปอย่างคล่องตัว เพราะมีข้อวัตรปฏิบัติที่แตกต่างไปจากวิถีชีวิตของชาวบ้าน พระจึงได้เปรียบฆราวาสในแง่นี้” ท่านพระครูอธิบายโดยไม่เกียงงอนภูมิปัญญาของผู้ถาม

ชายวัยสี่สิบเศษคลานเข้ามาหาท่านพระครู ตามด้วยเด็กหนุ่มอายุประมาณสี่สิบ คน ทั้งสองกราบท่านพระครู แล้วคนอาวุโสกว่าก็พูดขึ้นว่า

“ไม่ได้มาหาหลวงพี่เสียนาน หลวงพี่สบายดีหรือครับ”

“ก็เอ็งเห็นข้าสบายหรือเปล่าละ” ท่านเจ้าของกุฏิย้อนถาม ชายคนนี้เป็นลูกผู้น้องของท่าน เคยวิ่งเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก ส่วนเด็กหนุ่มที่มาด้วยก็มีศักดิ์เป็นหลานท่าน

“แหม หลวงลุงก็ พ่อเขาถามดี ๆ หลวงลุงกับตอบเล่นลิ้น” หลานชายต่อว่าพาลางค้อน ประหลับประหลือก

“นี่เอ็งอย่างมาทำกิริยาอย่างนี้ใส่ข้านะเจ้าขุนทอง เอ็งไม่ใช่ผู้หญิงนะ” ท่านพระครูว่า เมื่อเห็นท่าทางกระตุงกระดิงของอีกฝ่าย

“หนูจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายมันก็ไม่เกี่ยวกะหลวงลุงหรอกน่า” เจ้าขุนทองพูด ลอยหน้าลอยตา ทำท่าค้อนควัก ท่านพระครูนึกสงสัยจึงใช้ “เห็นหนอ” เข้าตรวจสอบ ก็ได้ทราบว่หลานชายของท่านมีจิตใจเป็นผู้หญิงไปแล้ว ไม่น่าเลย ตอนเกิดท่านก็เห็นมันเป็นผู้ชายแท้ ๆ ไป ๆ มา ๆ ไหงเป็นผู้หญิงไปเสียได้ โช้เอ๊ย อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

พระบัวเหี่ยวกำลังคุยกับพระอุปัชฌาย์อยู่ดี ๆ เมื่อมีผู้อื่นมา “ขัดคอ” เช่นนี้ก็เกิด “ปฏิกัม” อย่างอ่อน ๆ ขึ้น ครั้นนึกคิดได้ว่า บุรุษทั้งสองคงจะเป็นญาติกับท่านพระครู จึงพยายามข่มความหงุดหงิดขัดเคืองนั้นไว้ พูดเอาบุญเอาคุณว่า

“โยมโชคดีนะที่มาพบหลวงพ่อ ความจริงวันนี้ท่านต้องไปบรรยายธรรมที่กรุงเทพฯ”

“หรือครับ แล้วทำไมไม่ไปล่ะครับ” นายข้าถาม

“ก็ทางโน้นเขาโทรเลขด่วนมาขอเลื่อน อาตมาก็เลยพลอยโชคดีไปด้วย เพราะหมู่นี้หาเวลาคุยกับท่านยาก ยิ่งวันพระด้วยแล้วหมดสิทธิ์เลย เพราะแขกเหรื่อมากันแน่นกุฏิ”

“โอ้โฮ เตี้ยวันนี้หลวงพี่ชายดีถึงขนาดนี้เชียวนะหรือครับ” คนมีศักดิ์เป็นน้องชายว่า

“เอ็งลองมาเป็นขำมั้งซี แล้วจะรู้ว่าแต่ที่มานี้มีอะไรจะให้ข้าช่วยเหลือ” ท่านถาม เพราะหากไม่ต้องการความช่วยเหลือ คนเหล่านี้ก็จะไม่มาให้เห็นหน้า นายขุนทองจึงหน้า ท่านพระครูแล้วถามว่า “หลวงลุงใสแวนตามาตั้งแต่เมื่อไหร่อะ” ไม่ถามเปล่าแต่ยังแถมด้วย “อะ” เป็นคำลงท้าย ตอนแรกก็พยายามจะปิดหลวงลุงเพราะกลัวจะถูกว่า เมื่อท่านไม่ว่าเขา ก็พูดอย่างที่เคยพูด

“สิบปีเข้านี้แล้ว เอ็งถามทำไม”

“เปล่าหรืออะ ก็หลวงลุงดูแปลกไป คือใสแวนแล้วหล่อขึ้นนะอะ หล่อกว่าไม่ได้ใส่ว่า แต่สั้นหรือยาวอะ” ถามแล้วก็หัวเราะคิก ๆ อยู่คนเดียว

“อะไรของเอ็งล่ะ อะไรสั้น อะไรยาว พูดให้มันฟังง่าย ๆ หน่อยไม่ได้หรือ”

“แหม หลวงลุงเนี่ย หนูหมายถึงสายตานั้นอะสั้นหรือยาว ที่หลวงลุงต้องใสแวน เพราะสายตาสั้นหรือสายตายาวอะ” คนพูดบิดตัวไปมาด้วยท่าที่เอียงอาย ท่านพระครูรู้สึกขัดลุก นัยน์ตากับท่าทางมีจริตจะก้านของหลานชาย หากก็รู้ว่าที่เขาต้องเป็นเช่นนั้นก็เพราะกฎแห่งกรรม จึงไม่ว่าให้เขาเสียใจ ถ้าว่าแล้วทำให้เขาดีขึ้นจึงค่อยว่า

“หมอเขาว่าสายตายาว เอาละ มีธุระอะไรก็ว่ามาได้เลย” ท่านพูดกับบิดานายขุนทอง นายขำจึงตอบว่า “ผมนะไม่มีหรือครับหลวงพี่ แต่ที่ต้องมาก็เพราะธุระของเจ้าขุนทองมัน นั่นแหละ มันกำลังจะเกณฑ์ทหาร จะขอหลวงพี่ช่วยไม่ให้มันถูกทหาร สงสารมัน”

“นี่เปลอเตี้ยเตี้ยเอ็งอายุยี่สิบเอ็ดแล้วหรือขุนทอง ข้ายังเห็นเอ็งวิ่งเล่นอยู่ไม่กี่วันนี้เอง จะเกณฑ์ทหารแล้วหรือนี่”

“ใช่ซีอะ เตี้ยวันนี้หนูเป็นสาวแล้วนะหลวงลุง” นายขุนทองว่า

“เป็นหนุ่มไว้วัยเจ้าทอง เอ็งเป็นผู้ชายนะ” คนเป็นพ่อรีบกล่าวแก้ กลุ้มใจอยู่เหมือนกัน ที่เลี้ยงลูกชายให้กลายเป็นลูกสาว

“เออนะ มันอยากจะเป็นสาวก็ช่างหัวมัน” ท่านพระครูปรามนายขำ แล้วหันมาปราม นายขุนทองว่า

“แต่เอ็งก็ให้มันน้อย ๆ หน่อยเจ้าขุนทอง อย่าให้มันมากเกินไป เอ้าก็ไหนเอ็งว่าเอ็งเป็นผู้หญิงแล้วทำไมถึงต้องถูกเกณฑ์ทหารล่ะ” นายขุนทองคิดหาคำตอบประเดี๋ยวหนึ่ง จึงพูดว่า

“นั่นซีอะ เขาว่าเขาเอาตามสามะโนคร้ว หลวงลุงช่วยหนูด้วยนะอะ ขึ้นหนูถูกเกณฑ์ไปเป็นทหารคงถูกพวกมันลงแขกทั้งกองทัพ” หนุ่มน้อยปริวิตก

“ฟังพูดเข้าแนะ ยังกะเอ็งสายนักนี้” หลวงลุงค่อน

“ก็สวยกว่าหลวงลุงแล้วกัน” นายขุนทองเถียง

“เอาเถอะ ๗ ข้ายกให้” ท่านพระครูยอมแพ้ นายข้าทำหน้าที่เหนื่อยหน่าย ปรับทุกข์กับท่านต่อหน้าลูกชายว่า

“ไม่รู้เวรกรรมอะไรของผมนะหลวงพี่ มีลูกก็ไม่เหมือนคนอื่นเขา ผมทำกรรมอะไรไว้ครับหลวงพี่ ช่วยดูให้หน่อยเถอะ”

“เอ็งจะเดือดร้อนไปทำไมล่ะข้าเอ๊ย ก็ตัวเจ้าขุนทองเองมันยังไม่เดือดร้อนนี่นา ไซ้ไหมขุนทอง” ท่านถามหลานชายที่กลายเป็นหลานสาว

“นั่นซีอะ จะกลุ้มใจไปใยล่ะคุณพ่อ” นายขุนทองล้อเลียนบิดา แล้วก็เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้จึงถามเจ้าของกุฏิว่า

“หลวงลุงอะ หนูทำกรรมอะไรไว้สะถึงได้เกิดเป็นกระเทย ใจจริงแล้วหนูอยากเกิดเป็นผู้หญิง ทำไมมันถึงไม่ได้อย่างที่อยากล่ะอะ”

“เอ็งอยากรู้จริง ๗ หรือ”

“อยากอะ อยากให้พ่อแกรู้ด้วย จะได้เลิกบ่นหนูเสียที”

“เอาละ เมื่ออยากรู้ก็จะบอก บัวเฮียวเธอฟังด้วยนะ ฟังแล้วก็จำไว้ด้วย วันหน้าวันหลังหากมีใครเขาถามจะได้บอกเขาได้”

“ครับหลวงพ่อ ผมกำลังตั้งใจฟังอยู่ครับ แม้วันหน้าวันหลังจะไม่มีใครมาถาม ผมก็จะฟังแล้วก็จำใส่สมองเอาไว้ นิมนต์หลวงพ่อพูดต่อเถิดครับ” พูดพร้อมกับประนมมือ “นิมนต์”

“แหม หลวงพี่พูดถูกอกถูกใจขุนทองจริงจริง” นายขุนทองทำเสียงกรีดกราด รู้สึกถูกชะตากับหลวงพี่องค์นี้เสียเหลือเกิน ท่านพระครูมองหน้าลูกศิษย์ที่หนึ่ง มองหน้าหลานชายที่หนึ่ง แล้วจึงพูดขึ้นว่า

“ที่เจ้าขุนทองต้องเป็นอย่างนี้เพราะกรรมเก่า เมื่อชาติที่แล้วเป็นคนเจ้าชู้ ผิดศีลข้อสามเป็นอาฉิม ผลของการประพฤติเช่นนี้ทำให้ต้องมาเป็นอย่างนี้ และถ้าไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงก็ต้องเป็นอย่างนี้ไปอีกหกชาติ”

“ยังพอแก้ไขได้หรือครับหลวงพี่” นายข้าถามขึ้น

“ก็พอมีทางอยู่ แต่สงสัยเจ้าขุนทองคงทำไม่ได้”

“หลวงลุงจะให้หนูทำอะไรล่ะคะ” คนมีกรรมเก่าถาม

“ให้เอ็งมาเข้ากรรมฐานนะซี” ได้ยินดังนั้นนายขุนทองก็ร้องเสียงหลง “ว้ายตาเถนหกคะเมนตีลังกา หลวงลุงจะให้อีขุนทองมีเข้ากรรมฐาน”

“นั่นไง แค่นี้ก็โวยแล้ว ตามใจเอ็งก็แล้วกัน อยากจะเป็นยังงี้ต่อไปก็ตามใจเอ็ง” ท่านพระครูพูดอย่างปลงสังเวช

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพี่ช่วยมันแต่ไม่ให้ถูกทหารก็พอ มีคนเขาแนะนำมาเหมือนกัน แต่มันไม่เชื่อเขา คะยันคะยอให้ผมพามาหาหลวงพี่”

“เขาแนะนำว่ายังไงล่ะ” นายขุนทองขยิบขยิบตาใส่บิดาเป็นเชิงไม่ให้บอก หากนายขำไม่ฟังเสียง บอกท่านไปว่า “เขาแนะนำให้อามตตะนอยมาต่อยลูกอ๊ณฑะครับหลวงพี่ พอมันบวมจะได้บอกเขาว่าเป็นไส้เลื่อน” ท่านพระครูกับพระบัวเหี่ยวรู้สึกขำ หากนายขุนทองทำท่ากระพืดกระเฟียด นายขำพูดต่ออีกว่า

“เจ้าขุนทองมันไม่ยอมทำตามก็เลยต้องมากวนหลวงพี่” คนเล่าเล่าจบ ท่านพระครูจึงตัดสินใจว่า

“ดีแล้ว ไม่ทำตามนะดีแล้ว จะได้ไม่ต้องสร้างกรรมเพิ่มขึ้นอีก เรื่องอะไรไปหลอกหลวงเขายังงั้น นี่มีตัวอย่างมาแล้ว คนหน้าวัดนี้เอง ทำแบบเดียวกับที่เอ็งว่ามานี้แหละ แต่ขอโทษเถอะ อยู่มาไม่นานเกิดเป็นไส้เลื่อนจริง ๆ เพราะกรรมที่ไปโกหกหลอกหลวงผู้อื่น หลอกใครไม่หลอกไปหลอกหลวง ที่นี้กรรมเลยตามทัน หลอกหลวงนี้บาปหนักกว่าหลอกราษฎรนะ”

“แล้วเป็นยังไงครับหลวงพี่” นายขำถามอีก

“จะยังไง ก็ต้องเข้าโรงพยาบาลผ่าตัด ผ่าตัดแล้วก็ยังไม่หาย นอกจากไม่หายแล้วยังกลายเป็นมะเร็งเสียอีก”

“เป็นตรงไหนอะหลวงลุง เป็นตรงไหน” นายขุนทองถามอย่างสนใจ พร้อมกันนั้นก็ทำท่าเอียงอายุไปด้วย

“ก็ตรงนั้นแหละ อยู่ได้ไม่ถึงปีก็ตาย เห็นเขาว่าเนาเลย ไอ่ตรงที่เคยอามตตะนอยต่อยนะเนาพะเลย นี่ญาติของเขาเอามาเผาที่วัดนี้ ดีแล้วขุนทองที่เอ็งไม่ยอมทำตามอย่างเขา ไม่อย่างงั้นก็อาจจะเนาเหมือนกัน”

“ว้าย หลวงลุงอย่าพูด เสียว เสียว” นายขุนทองส่งเสียงวิ๊ดว้าย พลังยกมือทั้งสองขึ้นปิดหู

“ตกลงหลวงพี่ช่วยมันด้วยนะครับ” นายชำสรุป

“ก็ได้ แต่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน”

“ข้อแลกเปลี่ยนอะไรชะหลวงลุง ใจ ๆ ก็อย่าให้หนูมาเข้ากรรมฐานแล้วกัน ได้ไหมชะ

“เออ ได้ก็ได้ แต่เอ็งต้องมาอยู่กับข้าที่กุฏินี้ จะได้ช่วยรับแขก หาน้ำหาทำให้เขาดื่ม”

ท่านยื่นข้อเสนอ บางทีการได้มาอยู่ใกล้ชิดท่าน อาจจะทำให้กรรมของนายขุนทองเบาบางลงบ้าง ท่านคิดว่าจะพยายามช่วยเขา ถึงยากอย่างไรก็จะพยายาม

“งั้นก็ตกลงซะ ดีแล้ว หนูจะได้ไม่ถูกพอกะแม่บ่น แล้วยังจะได้รู้จักคนเยอะ ๆ ด้วย เตียวหนูกลับไปเอาเสื้อผ้าเลยนะพอนะ”

“ยังก่อน ยังก่อน เอาไว้ให้พันธุคุณทหารไปก่อนค่อยมา ยังอีกตั้งสองเดือนเนาะ”

นายชำบอกลูก หากท่านพระครูไม่เห็นด้วย

“ก็ให้มาเสียดอนนี่แหละ ข้ากำลังอยากได้คนช่วยงาน ให้มันอยู่ใกล้ ๆ ข้า บางทีมันอาจจะอยากเป็นผู้ชายขึ้นมาบ้าง”

“ไม่มีทาง ไม่มีทาง จ้างให้หนูก็ไม่ยอมเป็นผู้ชาย จะเป็นผู้หญิงเต็มตัวนะไม่ว่า เพราะไม่มีพอกับแม่คอยขัดคอ” นายขุนทองลอยหน้าลอยตาพูด

“ท่ามันจะไม่ดีแล้วละมังหลวงพี่ เตียวก็ได้ไปกันใหญ่ ให้มันอยู่กับผมอย่างเก่าดีกว่า ยังไง ๆ ก็ยังอยู่ในสายตามั้ง” นายชำพูดอย่างวิตก

“ไม่ต้องห่วงหรือกษำเอ๊ย เชื่อข้าเถอะ ข้าคิดว่าพอจะช่วยมันได้ คงไม่เหลือปากว่าแรง ข้าหรอกน่า ถึงอย่างไรก็ยังดีกว่าอยู่กับเอ็ง ข้อนี้ข้าขอรับรอง”

“งั้นก็ตามใจหลวงพี่ก็แล้วกัน บางทีมันอาจจะดีขึ้นอย่างที่หลวงพี่ว่าก็ได้ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ถือว่าเป็นโชคของมัน แต่ถ้าไม่ดีขึ้นก็ต้องถือว่าเป็นกรรมของมัน” นายชำพูดอย่างปลงอนิจจัง

“ดีแล้ว เอ็งคิดได้อย่างนั้นก็ดีจะได้ไม่เป็นทุกข์ คิดเสียว่าใคร ๆ ก็ต้องมีกรรมของตัวเองกันทั้งนั้น ทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ก็เพื่อมารับผลของกรรม ผลนั้นจะดีหรือชั่วก็ขึ้นอยู่กับว่ากรรมที่ทำไว้เป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว”

“หมายความว่าคนที่ทำกรรมดีก็ต้องเกิดอีก ทำกรรมชั่วก็ต้องเกิดอีก อย่างนั้นหรือครับหลวงพี่” นายชำถาม

“ถูกแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นเราจะทำอย่างไรจึงจะไม่ต้องเกิดอีกล่ะครับ เพราะทำกรรมดีก็ยังไม่
เกิด”

“กรรมที่ทำให้ไม่ต้องเกิดนั้นเขาเรียกว่ากรรมไม่ดำไม่ขาว กรรมดำคือกรรมชั่ว กรรม
ขาวคือกรรมดี ฉะนั้นกรรมไม่ดำไม่ขาวก็คือ กรรมที่ไม่เป็นทั้งกรรมชั่วและกรรมดี จะพูดว่า
เป็นกรรมกลาง ๆ ก็ได้”

“แล้วกรรมที่ว่านี่ต้องทำอะไรบ้างครับ” พระบัวเหี่ยวถามบ้าง “ต้องปฏิบัติอริยมรรค
มีองค์แปด ที่เธอเดินจงกรม นั่งสมาธิและกำหนดอิริยาบถตลอดเวลา นั่นคือการปฏิบัติ
อริยมรรคมีองค์แปดนั่นเอง เพราะการปฏิบัติดังกล่าวมันคลุมองค์มรรคครบทั้งแปดข้อ ตั้งแต่
สัมมาทิฐิจนถึงสัมมาสมาธิ แล้วก็เป็นการปฏิบัติที่มีครบทั้งศีล สมาธิ และปัญญาเลยทีเดียว”

“แหม หลวงพี่ยิ่งพูดผมก็ยิ่งงง เห็นจะต้องลากลับเสียที” นายข้าพุดขึ้นเพราะไม่เคย
สนใจเรื่องอย่างนี้ “กลับกันเถอะขุนทอง ไปเอาเสื้อผ้าก่อน พรุ่งนี้ค่อยมา” ชายวัยสี่สิบเศษ
บอกลูก

“ถ้าอย่างนั้น พรุ่งนี้ข้าจะให้สมชายไปรับเจ้าขุนทองก็แล้วกัน จะได้ไม่เสียเวลาทำงาน
เอ็ง” ท่านพระครูเอื้อเพื่อ

“ขอบคุณหลวงพี่มากครับ ใจ ๆ ผมก็ฝากลูกด้วย นึกว่าเวทนามันที่เกิดมาไม่ค่อยเต็ม
บาทเต็มเต็งเหมือนคนอื่นเขา” สองพ่อลูกกราบท่านพระครูสามครั้งและหันไปกราบพระบัว
เหี่ยว

“ต้องขอโทษหลวงพี่ด้วยนะครับที่มาขัดคอ ผมฝากเจ้าขุนทองมันด้วย” นายข้ากล่าว
ขอโทษพระบัวเหี่ยว แล้วเลยถือโอกาสฝากฝังลูก

“ไม่ต้องห่วงหรอกโยม แล้วอาตมาจะช่วยดูแลให้” พระบัวเหี่ยวตอบ รู้สึกประทับใจใน
ความรักและห่วงใยที่บิดามีต่อบุตร

“พรุ่งนี้พบกันนะชะหลวงพี่ บ้าย บาย” นายขุนทองทำตาวานหายาดเยี่ยมใส่พระบัว
เหี่ยว แล้วจึงลุกตามบิดาออกไป ท่านพระครูส่ายหน้าช้า ๆ พุดกับพระบัวเหี่ยวว่า

“นี่ก็กรรม เห็นไหมบัวเหี่ยว ใคร ๆ ก็มีกรรมเป็นของตนกันทั้งนั้น”

“แต่หลวงพ่อกับ หลวงพ่อเคยบอกว่าคนที่ผิดศีลข้อกาเมสุมิจฉาจาร ถ้ามีเมียมเมียจะมี
มีชู ถ้ามีสามีสามีก็จะไปมีเมียน้อย แต่ทำไมรายของนายขุนทองจึงไม่เป็นอย่างนั้นล่ะครับ”

“เรื่องของกรรมมันละเอียดอ่อนลึกซึ้งนะบัวเหี่ยว ฉันไม่สามารถอธิบายให้เธอฟังได้ทั้งหมดหรอก ถ้าเธออยากูกรู้ก็ต้องเร่งปฏิบัติ เมื่อใดที่เธอรู้เอง เห็นเองได้ เมื่อนั้นเธอก็จะหายสงสัย”

“ครับ” ยังไม่ทันที่พระบัวเหี่ยวจะพูดอะไรต่อไป นายขุนทองก็คลานเข้ามากราบ แล้วพูดขึ้นว่า

“หนูลืมนอบคุณหลวงลุงนะฮะ ก็เลยต้องกลับมาขอคุณก่อน หนูต้องขอขอบพระคุณหลวงลุงเป็นอย่างสูงที่กรุณาช่วยเหลือหนู ขอให้หลวงลุงอายุยืน ๆ นะฮะ” พูดจบก็ก้มลงกราบอีกสามครั้งแล้วคลานออกไป ท่านพระครูพูดตามหลังว่า

“เออ ขอบใจที่อวยพร ข้าก็ว่าจะอยู่ไปจนกว่าจะตายนั้นแหละ เอ็งนี่มีอะไรแปลก ๆ อยู่เรื่อย สงสัยเลือดลมไม่ค่อยจะดี” คนที่กำลังคลานออกไปหันกลับมาสนองว่า

“นั่นซีฮะ หมู่นี้รอบเดือนของหนู มันมาไม่ค่อยจะตรงตามกำหนด”

“น้อย ๆ หน่อยเจ้าขุนทอง มันยังงั้นซี พ่อแม่เอ็งเขาถึงกลุ่มอกกลุ่มใจนักหนา นี่ข้าก็กำลังจะกลุ่มอีกคนแล้วนะ”

“ช่วยไม่ได้ หลวงลุงชวนหนูมาอยู่เอง ก็ต้องรับกรมไปตามหน้าที่จริงไหมฮะ” ท่านพระครูไม่ตอบ ต่อเมื่อหลานชายพันสายตาไปแล้ว จึงพูดขึ้นว่า

“สงสัยจะกูไม่กลับเสียละมัง หรือเธอยังไงบัวเหี่ยว”

“ผมคงไม่ว่ายังไงหรอกครับ ที่ไม่ว่าเพราะไม่รู้จะว่ายังไงหรือว่าหลวงพ่จะให้ผมว่ายังไง ก็กรุณาบอกมาเถิดครับไม่ต้องเกรงใจ”

“พอแล้วบัวเหี่ยวพอ ชินเธอพูดให้มากกว่านี้ ฉันคงเวียนหัวแย่ เอาละ มีข้อข้องใจสงสัยอะไรก็ว่ามา”

มีต่อ.....๓๕